

169. Ut på havets vida yta.

Ut på ha - vets vi - da y - ta vill jag föl - ja vin - dens flykt.
 Fruktar ej, när stormar ry - ta El - ler vågen vrä - ker högt.

2. Skönt i sjömans öra tonar
Vindens sång i sträckta tag
Och med ödet snart försonar
Den, som stiltjen modlös såg.
3. Fast vi lämnat kvar på stranden
Mången vän, så öm, så kär,
Som till avsked räcker handen,
Då från hamnen ut det bär.
4. Men vi dock med glädje känna,
Att vårt liv vi njutit rätt,
Då vi våra segel spänna
Till en färd på livets slätt.
5. Ty på havets våg är fröjden,
Är en sjömans hem, och där,
Endast där han hinner höjden
Av den lycka han begär.
6. Och när kluvna vågor skölja
Över bog och vant och stag,
Fullt vi brassa då och följa
Vinden genom natt och dag.
7. Men när vilda stormar härja
Och orkanen brusar på,
Lugnt vi våra segel bärga
Och för topp och tackel gå.
8. Stormen lägger snart sig åter.
Himlen klarnar opp igen,
Och en laber kultje låter
Våra segel svälla än.
9. Ut på havets vida yta
Vill jag följa vindens flykt,
Fruktar ej, när stormar ryta
Eller vågen vräker högt.
10. Ty mitt liv förtror jag Herren,
Han kan näpsa storm och våg,
Han mig följer när och fjärran
På min levnads härnadståg.